

рото, а не въ новото. Хората на сегашната църква и тѣ ще влѣзнатъ въ чутурата: „Какъвъ си? — Православенъ. — Въ чутурата. Какъвъ си? — Евангелистъ. Въ чутурата. — Какъвъ си? — Баптистъ. — Въ чутурата. — Комунистъ. — Въ чутурата. И като те извади, ще те пита: „Ти какъвъ си сега?“ Добро е. Казвамъ тия нѣща, но има нѣщо по-сжщественно въ свѣта, което като разберемъ, казва ни Павелъ: „ Всички нѣма да умремъ, но всички ще се видоизмѣнимъ.“ Нѣма да минемъ прѣзъ този законъ. Нѣма да умремъ, ще се видоизмѣнимъ. И ученикътъ трѣбва да съзнае, че сегашното положение на свѣта е най-доброто, въ което той трѣбва да живѣе.

Сега да ви обясня едно второ положение. Приведохъ ви единъ разказъ изъ живота на светиитѣ. Сега ще ви приведа другъ единъ разказъ, митически. Старото, него тургаме за основа. Този разказъ ще го вземете, като символъ, само за да може да ви се обясни тази идея: какъ Господъ ще напише своитѣ закони.

Имало единъ далеченъ народъ *армани* въ културно отношение тѣ сж били срѣдно развити, не сж били много културни, ама сж били въ тия врѣмена, въ срѣдната епоха на човѣчесството. И тѣ сж употрѣбявали лова, както и въ наше врѣме. Царьтъ на този народъ излѣзълъ съ своя лжкъ на ловъ въ гората. Видѣлъ надалече една сърна, харесалъ я за ядене, и вдигналъ лжка си да я убие. Въ сжщото врѣме вижда едно малко, красиво момиченце, то подплашило сърната и застанало на нейно мѣсто, и му казало: „Азъ не позволявамъ да убиешъ тази сърна. — Не позволявашъ ли?“ Вдигналъ той лжка, и го пронизалъ, и то починало. Явява се тогава князьтъ на духоветѣ въ тази гора и му казва: „Понеже ти извърши прѣстѣпление, ще ти се роди синъ, който ще се ожени за една отъ най-лошитѣ жени, и ще му се роди едно дѣте, най-лошо по възможность. И ако синъ ти може да издържи тия страдания